

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εκτον κι’έκαστον ἀριθμομεν χρόνον
μέσα’στην κλεινήν γην τῶν Παριζιάνων.

Χίλια κι’ἐνακόσια δέκα
κι’ἕλα τὰ σαβὰ πελέκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲκ ὡ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰ τὰ ἔξνα ὄμια μῶη—δὲκα φράγκα καὶ ἴσθ’ ἔχει.

Ἰσὸκτίβριος Δευτέρα,
καὶ κρῖσαις ἡμέρα.

Χίλια κι’ἑκατὸν τριάντα, πλὴν προσθήστε κι’ ἐγὲ,
τὸ Κουβέρο τοῦ Δραγομή μὲς ἀδεμάζει τὴ γωνιά.

Ἐπερὶ τῶν σπουδαιοτήτων τῆς ἡμέρας ζητημάτων.

Φ.— Γενομένης ἐμιλίας
περὶ τῆς Πορτογαλλίας,
κι’ ἐπαναστατῶν μεγάλων
κατ’ αὐτὰς ἀναφανέντων
τῶν παιδρῶν τῶν Πορτογάλων,
καὶ μὲ φόνους ἐκμανέντων.

Βασιλεύοντος μεγάλου ρεμπέλιου ὅτιος Πορτογάλους,
ποῦ σπουδαίους φέρνει σάλους,
φρονεύνοντος τοῦ Μπουμπέρβα μὲ πιστόλι τοῦ Ρεμπέλο
ὅτιος ὁδοῦ τῆς Λισαβάνος, ποῦ χαιρετισμοῦς τῆς στέλλω.

Κι’ ἐν τῷ μέσῳ τούτου θρήνου
μπομπαρδισαντος τοῦ στόλου
κατὰ μέρος καὶ καθέλου
καὶ τοῦ Μανουὲλ ἐκείνου
τὴ περίφημο Παλάτι,
ποῦ ἔσκαίλευε ραχάτι.

Μὰ κι’ αἰμοχαροῦς ἀγῆνος
γενομένου, Περικίλετο,

ὅτιος ὁδοῦ τῆς Λισαβάνος
μὲ τουρέκι καὶ σιλάτο.

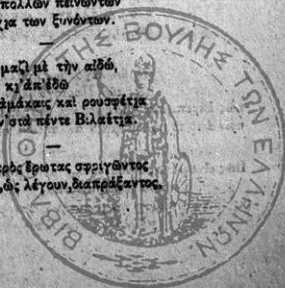
Πλὴν ἐξώλης καὶ προώλης
τῆς Πορτογαλλίας ἕλης
γενομένης πρὸ πολλοῦ.

Καὶ τὰ πάντα κηλιδούσης
καὶ μὲ θόρακα μὴ ἐδουσίσης
ὕπερ τοῦ κοινῶς καλοῦ.

Καὶ μετ’ ἀναίτιας τούσης
τῆς συναλλαγῆς λυσώσης,
τῶν ὄλιγων χορταίνωντων,
ἀλλὰ τῶν πολλῶν πινόντων
καὶ τὰ νύχτα τῶν ἐνόντων.

Διασευχθέντων πάντων μαζί μὲ τὴν αἰδῶ,
κι’ ἐκείθεν κι’ ἀπ’ ἐξῆ
μὲ φανεραῖς ρεμουλαῖς, ἐμάχαις καὶ ρουσατίταις
τρωγόντων καὶ πινόντων ὅτι πάντα Βλατίταις.

Τοῦ Μανουὲλ ἐκείνου πρὸς ἔρωτικας σπριγάντους
καὶ τούτου κακαρκιαῖς, ὡς λέγουσι, διαπράξαντος.

κι' από τὴν πόρτα τοῦ Παλάτιου τὸν ὄνειδος
καὶ μετ' ἑξῆς ἔστο Γιβραλτάρ ἀνεκτίχως.

Καὶ τὰρ ὅτις ἔπαινος
τῆς μαυρῆς Ἑβραίας
καταδικαζόμενος.

Καὶ καθὲν Μικράνδρα
μὲ κόνικη κοινάρδα
'στὸς δρόμος πλανεμένω.

Μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτὴν τὸν Βασιλεῖον
κατασταθεῖς κλίον.
ὄρῃ Περικλῆ, προσφάτως
'στὸν ρεμπλοῦ τὸ κράτος
διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ λόγους αἰτίας
οὐστὴς δημοκρατίας.

Τοῦ Θεοφίλου Μπρόγκα
Προέδρου κηρυχθέντος,
καὶ κάθε μοσοματῆνα
κάπως συμμαζευθέντες.

Ὁδὸ μὴν βορμάρεισθαι τὸν Ἰγροῦ τὸν
μὲ βόρμας τὸν στρατόν,
πλὴν ἀπελευθερῶμεν μὲ τῆς κλωστῆς κι' ἐκείνων
τὸν μαύρων Κιποκίτων.

Μετὰ θρηνηθῶν ὁμάρτων
ἔλιον ἀπεπεριμένον
τὸν μοναχικὸν ταγμάτων.

Μὰ καὶ πάντων καὶ πασῶν
τὸν ἄγιον Ἰγρομένω
καὶ τὸν Ἰγρομενοσῶν.

Τούτων γενομένων ἔλιον,
καὶ τὸν ἔλιον Ἰποκινέλιον
μενοδο γαλδανιόντων μὲ τὰυτὰ γεγονότα
καὶ τὰ νέα ζηλωσόντων τὸν γετόνων καθεστῶτα,
κι' ἀπὸ τὴν ἐπιθῆμιαν κάποιος νέος ἀλλήγης
προσβληθείσης, Περικλέτορ: αὐτὴ τῆς ταυρομάχου γῆς.

Καὶ καμπῶν ταυρομάχων
ἐγχερίδια κρατούντων
κι' ἀλλήλων ἐπιζητούντων
γιὰ κενότητα σποράχων.

Καὶ δὲν ἐρίσκαται μὰ γλώσσα
μῆτε μὲς στὴ Σαραγόσσα,
μῆτε μὲς στὴ Μελδίτη,
μῆτε στὴν Ἐστραμαδόρα,
ὅπου γι' ἀλλαγίαι κοροίτη,
δὲν τὴν ἐπίσας φαγοῦρα.

'Ἐμῶν λεγόντων κι' ἔλιον
περὶ τὸν Πορτογάλλον
πῶς ἔπρεπε οὐν φροῦμοι καὶ τοῦ ὅτι Πορτογάλλοι
πρὶν ἀπὸ τὸ πολίτευμα ν' ἀλλάξουν κεφάλι.

Πῶς εἶνε μέγας κίνδυνος καὶ μὲ δημοκρατία
νὰ πάθουν αἰτία,
κι' οὔτε νὰ παύσῃ καὶ μ' αὐτὴν ἡ φανερὴ ρεμουλα
τοῦ κάθε φαταόλα,

καὶ νὰ θυζαῖνον τὸν λαὸ γαστρίμαχοι οὐστὴρες,
κι' ἄλλοι ποῦ τὸ χ' ἡ κούτρα τοῦ καὶ καταδὲς κίψιρατς.

Συμβάντων ἔλιον τούτων
μὲς στὴν Δισκαθῶνα,
ποῦ ἔσανε τὸν νοῦ τὸν
καὶ κάμποσι βίβη μῆς,
ποῦ φέλλων τὴν καπὶ μῆς
καὶ νῶν καὶ ὅσον αἶθνα.

Θίλειον νὰ κῶν κινερόσοι,
ὅπου δὲν ἔχουν γνῶσι,
πῶς μορῶσοι λέγῃ μετ' ἡν Πορτογαλλία...
τοῦ τί λὲς γιὰ τούτο, καυκαλα τριασθλία;

Π.— 'Ἄλλοι μῆς κι' ὄχναοῦσι.
κι' ἔμας τοῦς φαινοῦς,
ποῦ μῆς λαμπροῦνε νοῦς,
μῆς λὲν ἀποφροκαφάλοιο,
μῆς λὲν Πορτογάλλοιο,
μῆς λὲν Ἰποκινέλιος.

'Ἀκούσομεν τί λὲν κι' ἐκείνος ὁ μουστός,
ποῦ κυβερνᾷ τὸ κράτος,
πῶς ἂν δὲν παύσῃ τὴν ῥητορικὴν μάττα
θὰ διαμελισθοῦμε καθὼς ἡ Πωλιωνία.

'Ἦσαν κι' οἱ Πολωνοὶ
γενναῖοι καὶ τρανοί,
ἀλλ' εἶχαν τὸ δυστύχημα νὰ γίνων φαμφαρόνοι,
ὡς ἔτου τοῦς εὐρήχανε κακοὶ καὶ μαῦροι χροῖνοι.

Δὲν τοῦ λὲς, παρακαλῶς,
Φαουλὴ μου κουτομάττα,
πίστευες ποτὶ τὰ λόγια
πῶς δὲν κάνουνε καλὸ;

'Πίστευες, ὄρῃ Φαουλὴ μου, πῶς τὰ λόγια τὰ παχεῖα
φάνουν τὴν ἀνδρομάττα;
κι' ὀρθῶν οἱ κλονορῶδες
καὶ οἱ διαμελισμοῦς;

Φ.— Φαίνεται, κρημνιὰ καλὴ,
πῶς τὰ λόγια τὰ πολλὰ
'λιγοστεύουν τὰ μπλάττα.

'Ὅπου πλῆθῃ φαμφαρόνων
κι' ὅπου ῥητορεία μόνον
ἀκνωσάχως ἀνθεῖ.

Φαίνεται πῶς ἐκεῖ πέρε
θαλῶν γρήγορα γιὰ μῆμα,
ποῦ τὸ πᾶν θὰ μαρανῶθ.

Αὐτὰ λοιπὸν τὸ μοῦσι
μῆς εἶπε στὴ Βουλή,
μὰ πῶς ἔμπορε ν' ἀκούσῃ
τέτοια παραβολὴ
ψυχρὸς χωρὶς χελῆ;

Κι' ἐφοῦσκασαν τὰ στήθη
πολλῶν γιὰ τὸν μουστό,
καὶ διαμαρτυρήθη
ῥητορικὸ φουστό.

**Θ γέρο Κατριδάνος, γιά Προεδρείο μάννα,
στόν Έσολιν παραδίει την εθνική καρτελάκα.**

Γρήγορη παραβολή
καθώς και ομοίωση
και βραβεία σάν τόν μουστό

Άγρια τούς έβρανι,
κι έγω, βρέ Πατριώτη,
έβανα μ' όλους γούστο.

Ήτο γιά μ'ας προσληπτική και γιά τούς Πολωνούς,
δεδ και τούσος ρήτορας έβλεις δεινός.
Άλλά κι' έγω, βρέ Πατριώτη, τ'ο πατριώτικ' τσαγάκι,
τά χείρας μου κινών,
υπερ τών Πολωνών
θερμώς εζητωκραύασα με τόν Καπεταγάκη.

Ήσο βεβαιώς πλήγμα
κι' ένα μεγάλο σύγμα
ή σύγκρισις έκαινη
και γιά την Ρωμιοσύνη,
και γιά τούς Πολωνούς,
φίλους μας μακρυνοούς.

Διπλή βρέ μπακαλιάρω,
ήτον ή κατακάρωνη...
μ' ένα μονάχα ομπάρο
κ'υπόβος δρο τρυφώνω.

Κι' αν δέν εβόνα, ε κανείς: ή Πολωνία ζήτω,
κιδυνος μέγας ήτο
έκ της παρομοιώσεως της φοβεράς έκαινης
νά προκληθή και περισή της Πολωνίας μήνης.

Και μέσα σ' άλλα τά κακά Πατριδα μου γουνοτσκα,
οι βέβαιονε κι' οι Πολωνοί σ'ουο τούσραχού την μπουζα,
και δίχως λόγο και μ' αιώτος ες τά καλά μαλλώσοιμε,
και τότε, Πατριάτο μου, παπούτσι να μαλλώσοιμε.

Ήδον πώς έπικρε πολλούς σ'υποκλή μανιά,
και γιά την Πολωνία,
τότε τας χείρας ένωσα σάν Πέντος Πόλιτος,
κι' άνοστα, κι' έγω, κορού,
πώς είναι δυνατόν ποτέ
νά γίνη διαμελισμός και σ'ουο Ευρωπαϊκό τ'ο κράτος;

Π. — Τι πλέον διαμελισμοί να γίνω μ' έσο πλάσι,
μη δέν διαμελισεται και τούτα κάθε μέρα
με Κυβερνήσεις, με λαί, με λόγια σ'ουο άδρα;

Μη δέν διαμελισεται σάν λέξ πού δέν οί μέλλε
καυάρω γιά Νικηδόντες,
γιά νόμους και γιά τίτοια,
και θέλεις μονάχο κ'επεισότο Ήνωτική τά μέλλε;

Μη δέν διαμελισεται σάν σ'αίτητος γιά σ'αγα
τί μεροκό βε λάχχ,
μη δέν διαμελισεται σάν βλάτης τόν καθένα
δικό του κράτος νάχχ;

Και μήπως διαμελισος δέν γίνωται ταλέα,
ζωνταόλο τών Άθηνών, κ'ι' ουκ είνε
δταν άκουσ πώς μ'ιθανόν
οί προσκλητές Νεδούσσοκοι νά μ'ομοιού σ'ηθ Θεσσαλία,
και λός άρχει να μην ελθουσ και μέσο τ'ουα κ'ι' αλλανός,
κι' άτρόμητος σ'ουο κ'αυρανή παιδιών τούσραχώνες;

**Τάσραχόλο του Λεωνίδα,
πού σάν και τούτο δέν βαναεία.**

Φ. — Δημοκρατίας τούσραχού μετά θανόν άθόνα
κατασταθείσος και μέσ σ'ηθ Λισσαβόνα,
συνταραχθένταν δε κι' ήμων, ζυλάνε δέν Κιχόπη,
διεφημιούθη πέταγμα τού Λεωνίδ Άντιόπη.